

Side i Charlottenlund Skov, og den gik ud paa, at man tog et Stykke for ad Gangen til Afrift og Indplantning paa ny. Og det gjorde man ogsaa Aaret efter, man raserede ganske en hel Part af Skoven for Bøge, saaledes at Egene kom til at staa saa godt som alene tilbage. Men jeg tror, at allerede sidste Aar har man fraveget denne Plan, idet man kun har gjort en Begyndelse til at frigøre enkelte af disse Ege for de Bøge, som næsten ødelægge dem. Det er langt fra sket efter en tilstrækkelig Maalestok. Som den ærede Landbrugsminister sagde den Gang, havde Forstvæsenet den Opfattelse, at Charlottenlund Skov nærmest var en Egeskov, men det kan ikke skjules, at Egene blive efter en stor Maalestok kvalte af Bøgene, og jeg tror, det er berettiget at henlede Opmærksomheden paa dette Forhold.

Dernæst vil jeg rette et Spørgsmaal til den ærede Landbrugsminister. Det vil erindres, at i Loven om Kystfredning af 1906, § 3, sidste Punktum i første Stykke, hedder det, at „hvis Kystfredningskommissionen finder, at der paa Dele af en Kyst er Grund til overordentlige Sikringsforanstaltninger, indsender den derom Beretning til Landbrugsministeren“. Jeg vil da spørge den ærede Landbrugsminister, om der fra de respektive Kystkommissioners Side foreligger Forestillinger for Landbrugsministeren i den Anledning, og hvad der derefter fra Ministeriets Side er foretaget. Jeg tillægger nemlig dette Spørgsmaal en ikke ringe Betydning.

Samtidig med at jeg omtaler dette Spørgsmaal, vil jeg nævne, at min Opmærksomhed blev i Gaar vakt af den ærede Minister for offentlige Arbejder, idet hans Udtalelser om at dække Banelegemerne med Ral rejste det Spørgsmaal hos mig, hvorfra dette Ral skulde skaffes til Veje. Thi hvis det er Meningen at tage det fra vore Kyster, betyder det, at der er betydelige Arealer af de tilgrænsende Landstrækninger, som ville forsvinde i Havet. Det er en bekendt Sag, at det Ral, der samler sig i Strandkanten ved Kysterne, gør Nytte i Retning af at beskytte Kysten imod Bortskæring af Havet. Jeg vil derfor meget bede den ærede Minister for offentlige Arbejder om at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgsmaal, hvis Overvejelserne deraf komme saa vidt, at man vil dække Banelegemerne med Ral. Jeg erkender, at der ogsaa er andre Steder, hvorfra man kan hente Ral; man kan harpe Sten ud af Grusgravene, og det er jo muligt, at man gaar den Vej.

Den ærede Indenrigsminister vil jeg takke for det Fremskridt, han vil gennemføre ved de tekniske Skoler ved der at indføre Undervisning af human Art og derved bringe disse Skoler til at arbejde mere i Stil med Folkehøjskolerne. Jeg mener, at den ærede Indenrigsminister og jeg kunne gratulere hinanden med, at det er vort gamle Hillerød, der er Foregangsbyen i denne Henseende, og som tjener som Mønster for en yderligere Udvikling af de tekniske Skoler omkring i Landet.

Til den ærede Kultusminister har jeg ogsaa et Skolespørgsmaal at nævne. Det er hans Gennemførelse af den Bevilling paa 12,000 Kr., som i Fjor blev given til Støtte for Elever ved Husholdningsskolerne. Naar jeg ser hen til Anmærkningerne til Finansloven Sp. 1067 og til, hvad jeg i øvrigt mener at være kommen til Kundskab om med Hensyn til denne Sag, vil jeg ikke skjule, at jeg ikke kan indrømme, at dette Spørgsmaal gennemføres paa en retfærdig Maade eller paa en Maade, der stemmer med de Forudsætninger, som jeg og flere gik ud fra i Fjor, da denne Bevilling blev given. Jeg tror ikke, det er rigtigt, at man vil støtte en enkelt Skole paa en saadan Maade, at den svækker et Par andre af disse Skoler, idet den søger at bemægtige sig hele Lærerindeuddannelsen og derved vækker den Formening, at det er Hensigten i en nær Fremtid at gøre Lærerindeuddannelsen i Husholdningsskolerne til en Statsopgave. Jeg skal ikke forfølge dette Spørgsmaal videre, idet jeg antager, at det kan blive Genstand for en fortsat Behandling, særlig naturligt i Finansudvalget.

Til Ministeren for offentlige Arbejder vil jeg med Hensyn til hans Lovforslag om Ændringer af Godstaksterne bemærke, at man hører ikke saa sjældent, at der fra forskellige Sider klages over, at den Omstændighed, at Godstaksterne ere af forholdsvis uensartet Størrelse, eftersom Godsbefordringen sker paa kortere eller længere Strækninger, har til Følge, at Udlandet, navnlig Sverige, i ikke saa faa Tilfælde begunstiges paa Danmarks Bekostning. Hvorvidt det er Tilfældet, er jeg ikke i Stand til at sige med Nøjagtighed, men det er mig bekendt, at det er en Beklagelse, som ikke sjældent lader sig høre. Jeg vil derfor bede den meget ærede Minister om at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse og eventuelt give Oplysninger derom.

Jeg forventer, at den ærede Minister for offentlige Arbejder vil fremsætte For-